

המחרשה שנגנבה

היו פעם שני חברים. אחד מהם גר בכפר קטן, על שפת נהר, השני בעיר גדולה לא רחוק משם.

יום אחד הכפרי הביא העירה את המחרשה שלו, כדי לתקן אותה, ובינתיים השאיר אותה אצל החבר העירוני שלו. אחרי זמן מה העירוני מכר את המחרשה,

ואת כסף תמורתה שמר לעצמו. וכשהכפרי בא לקחת אותה אמר לו "עכברים אכלו את המחרשה שלך."

מוזר" חשב הכפרי "איך יתכן שעכברים יאכלו מחרשה" אך לא אמר דבר.

יום אחרי זה ילדי הסביבה יצאו לרחוץ בנהר. העירוני הביא את בנו הקטן לכפר וביקש מחברו שישמור עליו יחד עם הילדים שלו.

אלא שכאשר העירוני בא לקחת את בנו

הביתה, לא מצא אותו.

"איפה הבן שלי?" שאל "הרי אמרת

שיהיה יחד עם ילדיך."

"אכן לקחתי אותו לנהר יחד עם ילדיי, אך

כאשר נכנסתי למים בעצמי באה ציפור

גדולה, חטפה את בנך ועפה איתו ביחד.

קראתי, צעקתי, אך הציפור ברחה."

"זה לא יתכן!" קרא החבר העירוני "שום

ציפור לא יכלה לחטוף ילד כזה. אתה

משקר. אני אתבע אותך למשפט!"

הכפרי הסכים ושניהם עמדו לפני השופט.

"הוא לקח את בני" סיפר העירוני "וכאשר

באתי להחזיר אותו אמר שציפור גדולה

חטפה אותו וברחה יחד איתו."

"מה יש לך לומר?" שאל השופט את

הכפרי.

"כפי שאמרתי לאבא של הילד. הוא ישב

על גדת הנהר וציפור גדולה חטפה אותו"

ענה הכפרי.

"איך יתכן?" אמר השופט "איפה ישנן
ציפורים כה גדולות שיכולות להרים ילד?"
"שם איפה שישנם עכברים שאוכלים
מחרשות" ענה הכפרי.
"מה פירוש הדבר?" שאל השופט.
"השארתי את המחרשה שלי אצל האיש
הזה. כשבאתי לקחת אותה אמר לי
שעכברים אכלו אותה. איפה שיש עכברים
שאוכלים מחרשות יתכנו גם ציפורים
שיכולות לחטוף ילד. ואם עכברים לא
יכולים לאכול מחרשות, גם הציפורים לא
תרמנה ילד. אבל האיש הזה אמר כי
העכברים אכלו את המחרשה."
ואז אמר השופט לבחור עירוני "תחזיר לו
את המחרשה והוא יחזיר לך את הבן" וכך
היה. העירוני קיבל חזרה את בנו והכפרי
את מחרשתו.